

Паблізу Вышэйшай духоўнай семінарыі ў Гродне раней знаходзілася школа для дзяцей з парушэннем слыху. Адзін клерык ля яе часта праходзіў і думаў: “А ці ведаюць глухія людзі пра Бога? А ці апекуецца імі хтосьці ў горадзе?”. Адночы ён задаў знаёмай сям’і, якая выходзіла з глухое дзіця, пытанне адносна таго, як яны збіраюцца падрыхтаваць таго да І Камуніі. І пачуў наступны адказ: “Бог прыме...”. Пасля клерыка стала непакоіць думка: не мусіць так быць. Гэтыя людзі заканчваюць школы, ідуць працаваць, ствараюць сем’і – з’яўляюцца паўнаважнымі асобамі. Адрозненне толькі ў тым, што яны не чуюць. Такім чынам, людзі з парушэннем слыху маюць поўнае права на пазнанне Бога на адным узроўні з астатнімі. Але хто гатовы ўзяць на сябе гэтую адказнасць? Пракласці мост разумення

Тагачасным клерыкам быў кс. Валерый Лісоўскі, цяперашні пробашч парафіі Вярэйкі (дэканат Ваўкавыск). Ён пайшоў у школу для глухіх і вывучыў жэставую мову. Там пад яго кіраўніцтвам адбылася першая катэхеза для дзяцей.

Праз некаторы час у коле глухіх асоб стала вядома пра св. Імшу на рускай мове, на якой клерык робіць сурдапераклад. Людзі сталі з цікавасцю прыходзіць. † Пазней ён ужо як дыякан пачаў выступаць у якасці перакладчыка на споведзі.

“Вядома, прысутнасць на сакраманце пакаяння пасрэдна ў любога чалавека можа выклікаць дыскамфорт,

– заўважае кс. Валерый. –

Таму лічу, што калі святар вырашаецца на душпастырства людзей з парушэннем слыху, ён павінен ведаць жэставую мову. Да таго ж, калі вывучыў яе, людзі разумеюць, што зрабіў гэта дзеля іх. Дадзены момант мае для іх велізарнае значэнне”.

